

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. Пловдив, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Нина Ив. Кузманова

Членове: Веселин Д. Хаджиев
Теофана Б. Спасова

при участието на секретаря Станка Т. Деведжиева
като разгледа докладваното от Веселин Д. Хаджиев Въззивно наказателно дело от частен характер № 20245300600396 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С Присъда № 37 от 12.12.2023 г., постановена по НЧХД № 645 /2022 г. по описа на Районен съд - Карлово, I наказателен състав, подсъдимият К. М. М. с ЕГН ***** е признат за виновен за извършено престъпление по чл.130 ал.1 от НК, като на основание чл.78а, ал.1 от НК, съдът го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание „Глоба“ в размер на 1000 лева.

Със същата присъда, подс. К. М. М. е осъден да заплати на частния тъжител и граждански ищец Т. И. А. с ЕГН ***** сумата от 2000 лв. (две хиляди) лева, ведно със законната лихва, считано от датата на деянието 07.06.2022 г. до окончателното ѝ заплащане, представляваща обезщетение за претърпени от престъплението по чл. 130, ал.1 от НК неимуществени вреди, като иска в останалата му част за разликата над 2000 лв. до пълния предявен размер от 3000 лв. е отхвърлен като неоснователен и недоказан.

С присъдата подс. К. М. М. е осъден да заплати на основание чл.189 ал.3 от НК по сметка на Районен съд - Карлово сумата от 51 /петдесет и един/ лева, представляващи частично заплатено възнаграждение на вещо лице, изготвило съдебно- медицинска експертиза по делото, както и сумата от 80 лева, представляваща държавна такса върху уважената част от предявения гражданския иск.

Отделно е осъден на основание чл.189 ал.3 от НПК да заплати на частния тъжител Т. И. А., ЕГН ***** направените от нея разноски по делото общо в размер на 1212 /хиляда двеста и дванадесет/ лева, от които за адвокатско възнаграждение 900 лв., депозит за вещо лице 300 лв. и държавна такса за образуване на делото 12 лв.

Срещу присъдата е депозирана въззивна жалба от К. М. М., чрез защитника му адв.Т. С. в които се излагат доводи, че присъдата с която подсъдимият е признат за виновен и е осъден е неправилна и незаконосъобразна, постановена в нарушение процесуалния и материалния закон, а освен това се твърди, че присъдения размер на обезщетението за причинени неимуществени вреди е прекомерно завишен. Възражава се, че са налице предпоставките на чл.9 от НК. За тези твърдения се излагат доводи в жалбата. Прави се искане въззивният съд да отмени така постановената присъда, като постанови нова с която да признае подсъдимия за невинен и да го оправдае изцяло по така повдигнатото му обвинение по чл.130, ал.1 от НК, като и да отхвърли изцяло уважената част на гражданския иск. Алтернативно се прави искане, ако въззивният съд потвърди наложеното на подсъдимия наказание то да намали размера на присъденото обезщетение.

В съдебно заседание пред настоящата въззивна инстанция, жалбоподателя – подсъдим К. М., редовно призован не се явява. Не се явява и упълномощеният защитник адв. Т. С., редовно упълномощен от предходната инстанция и редовно призован.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, Адв. Е. П., повереник на частния тъжител Т. А., намира акта на Районен съд – Карлово за правилен, обоснован и законосъобразен, като излага съображения в тази насока и моли същият да бъде потвърден. Моли да бъдат присъдени на частния тъжител и сторените разноски в тази инстанция.

Окръжният съд, като извърши проверка изцяло на правилността на

обжалваната присъда, с оглед оплакванията и доводите, наведени в жалбата, на основание чл. 313 и сл. от НПК, приема за установено следното:

Жалбата е подадена от легитимирани за това лица, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и в законоустановения срок, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

От събраните по делото доказателства, първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

К. М. М., ЕГН ***** е роден на ***** г. в гр. К., обл. П., б., български гражданин. Има завършено средно образование. Пенсионер. Женен е, с две деца. Живее в гр. К. на ул. „Д. в.“ № **. Не е осъждан.

Частната тъжителка Т. И. А., ЕГН ***** е родена на ***** г. в гр. К., Пловдивска обл., Българска гражданка е, б.. Завършила е средно образование. Собственик и управител на фирма, която се занимава с търговска дейност. Омъжена е, с две деца. Живуща в гр. К., Пловдивска обл., ул. „Д. П.“ № **. Не е осъждана.

Между подс. М. и семейството на частната тъжителка съществували дългогодишни влошени отношения по повод спор относно собствеността и границите на поземлен имот с идентификатор 35496.124.350, находящ се в местността „Рибаревото“, в землището на гр. К.. Имотът бил собственост на И. Д. И., баща и наследодател на частната тъжителка, а подс. М. бил собственик на съседния имот. В тази връзка се водили граждански дела в Районен съд - Карлово, както и били подавани множество жалби от страните до РП - Пловдив, ТО - Карлово.

Имотът, ползван от наследниците на И. И. бил ограден с телена мрежа. На 07.06.2022 г., около 18.00 часа, тъжителката А. заедно със съпруга ѝ, св. Х. А., отишли до имота си в местността „Р.“, за да го нагледат. При пристигането им на място, заварили част от оградата на имота разградена, телената мрежа била премахната, а в имота се намирал подс. М., заедно със св. М. Ч., който косял трева. Виждайки това, тъжителката се приближила до М., като му заявила, че това е нейно място и трябва да излязат от него, както и че Ч. трябва да спре да коси. На това М. отговорил, че мястото е негово, при което хванал А. с лявата си за нейната дясна ръка и започнал силно да я бута и дърпа, за да я избута от мястото, където се намирала, при което се наложило съпруга ѝ да я подкрепи, за да не падне на земята. През това време,

св. Ч., който дошъл по молба на подс. М. и косил на посочено от последния място в имота, виждайки свадата, си тръгнал. Малко след това М. също си тръгнал.

Вечерта, А. получила силни болки в дясното рамо, затруднено движения на ръката, което наложило на следващия ден да потърси лекарска помощ. Видно от приетия по делото амбулаторен лист от 08.06.2022 г. на тъжителката била поставена диагноза навяхване и разтягане на раменна става, контузия на раменния пояс и мишницата. Била изписана терапия - покой, мовалис и алмирал гел.

На 13.06.2022 г. А. посетила Отделението по съдебна медицина при УМБАЛ „Св. Георги“ гр. П., където било издадено съдебно- медицинско удостоверение № 633/2022 г., в което било отразено, че при прегледа на тъжителката и представената медицинска документация било установено наличие на контузия на раменния пояс и мишницата. Травматичното увреждане могло да се получи от удар с или върху твърд тъп предмет и било възможно да се получи по начин и време, както съобщила пострадалата. Било преценено, че посоченото увреждане е причинило болка и страдание без причиняване на разстройство на здравето по смисъла на чл.130 ал.2 от НК.

От заключението на приетата съдебно- медицинска експертиза по делото се установява, че на частната тъжителка А. при инкриминирания инцидент е било причинено навяхване и разтягане на раменната става. Описаното травматично увреждане било причинено по механизма на удар с или върху твърд тъп предмет и било възможно да се получи по начин и време, както било посочено- при хващане на ръката с последващо извиване. Вещото лице преценило, че описаното увреждане е причинило разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. Възстановителния процес при такъв тип травматично увреждане траел около 10-12 дни, през който период пострадалата изпитвала леки по интензитет болки и страдания, които постепенно са затихвали до пълното им изчезване след посочения период.

Така описаната фактическа обстановка, Районният съд е намерил за безспорно установена въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства, а именно: обясненията на подсъдимия М., показанията на свидетелите Ч., А. и И., прочетените на осн. чл.283 от НПК писмени доказателства, приложени по делото- нотариален акт за собственост

на недвижим имот, съгл. §4б от ЗСПЗЗ, удостоверение за наследници, нотариален акт за покупко- продажба на недвижим имот, заповед № 18-9991/23.09.2022 г., скица, амбулаторен лист, СМУ № 633/2022 г., справка от РП- Пловдив, ТО- Карлово, справка от РУ- Карлово, протокол за предупреждение по преписка вх. № 281000-11314/2021 г. на РУ- Карлово, справки за съдимост и характеристични справки; както и заключението на изготвената по делото съдебно- медицинска експертиза.

При така приетата фактическа обстановка, първостепенният съд е направил извода, че подс. М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.130 ал.1 от НК, тъй като на 07.06.2022 г., в местността „Р.“, в землището на гр. К., Пловдивска обл., е причинил на Т. И. А., ЕГН ***** лека телесна повреда, изразяваща се в разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, нанасяйки ѝ навяхване и разтягане на дясна раменна става.

Настоящата въззивна инстанция споделя напълно заключенията и правните съображения на Районния съд, като намира същите за правилни, обосновани и законосъобразни.

Правилно първоинстанционният съд е кредитирал изцяло показанията на свидетелите Ч., А. и И., тъй като същите са логични, последователни, безпротиворечиви и кореспондиращи както помежду си, така и с други доказателства по делото, вкл. отчасти и с обясненията на подс.М.. /доколкото същият не отрича, че инкриминираните дата и място се е срещнал с частния тъжител А. в имота в местността „Р.“ и между тях е възникнал конфликт./ От показанията на св. Ч., който е и очевидец на деянието се установява механизма на деянието, че тъжителката е била хваната за ръката, бутана и дърпана от М., с достатъчна сила, за да падне на земята. Обосновано при анализа и оценката на доказателствата първоинстанционният съд е дал вяра изцяло на показанията на св. А. и И. Следва да се посочи, че макар и източник на косвени доказателства в тази част, показанията на св. И. добре кореспондират с останалия доказателствен материал, включително с писмените доказателства по отношение на причиненото на пострадалата увреждане и неговата продължителност, тъй като същата посочва в показанията си, заявено от тъжителката, но и лични възприятия: „*тя ми каза, че той я е хванал, извил ѝ ръката и я блъснал*“ След това под мишниците

изби синина. Болеше я много време. Много време се оплакваше от тези болки.
/л. 115 гръб от делото/. Макар и заинтересовани от изхода на наказателното производство, показанията на посочените двама свидетели са логични, непротиворечиви и се подкрепят напълно, както от показанията на св. Чакъров, така и от останалите доказателства.

Правилно първостепенния съд е отчетел двойнствената природа на обясненията на подс. М. като доказателствено средство и средство за защита и е изложил споделяеми съображения в коя част ги е възприел с кредит на доверие и в коя не, като ги е съпоставил с целия доказателствен материал по делото. С обясненията на подс. М. се установява с категоричност, че на инкриминираната дата на местопроизшествието са присъствали подс. М., св. Т. и Х. А. и св. Ч., който косил трева по това време. По отношение на механизма на причиняване на телесното увреждане на Т. А., правилно е прието, че обясненията в тази част са израз на защитна версия на подсъдимия, тъй като твърденията, че е бил нападател от А., блъскан и дърпан и впоследствие повален на земята са изолирани и се опровергават от останалия доказателствен материал. Обясненията в тази част са в противоречие с показанията на св. очевидец Ч., който е незаинтересован от изхода на наказателното производство. От неговите показания, дадени в хода на съдебното следствие се установява, че подс. М. е започнал да бутатъжителката да се махне от имота, а мъжът на тъжителката е стоял отвън. Установява се начина на извършване на деянието и неговия механизъм. Последният, като очевидец не твърди тъжителката да е предприела никакви действия спрямо подсъдимия при пристигането си, освен че е възразила за мястото, на което се коси трева, тъй като попада в нейния имот. Обясненията по отношение на механизма на деянието са в противоречие и с останалите доказателствени материали, а именно прочетените на осн. чл.283 от НПК писмени доказателства, приложени по делото. Заключение на приетата по делото съдебно - медицинска експертиза установява вида и характера на процесната телесна повреда, механизма на причиняването ѝ и времето за възстановяване на пострадалата. Експертното заключение е изготвено от лице с необходимите специални знания в областта на медицината и без всякакви отношения със страните, като направения извод от него касае пряко обстоятелствата от предмета на доказване по делото. Вещото лице обосновава подробно направения от него извод за наличие на разстройство на здравето

извън случаите на чл.128 и чл.129 НК /различен от посочения в СМУ, приобщено по делото/, излагайки доводи, че навяхването и разтягането на раменната става касаят промяна в ставната капсула, което е свързано с продължителни болки при възстановителния период, отколкото би била само при контузия на меките тъкани, отразена в СМУ.

При така установената от първоинстанционният съд фактическа обстановка, която се възприема изцяло и от настоящата инстанция, се установява по безспорен начин, че подсъдимият М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.130 ал.1 от НК, тъй като на 07.06.2022 г., в местността „Р.“, в землището на гр. К., К. обл., е причинил на Т. И. А., ЕГН ***** лека телесна повреда, изразяваща се в разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, нанасяйки ѝ навяхване и разтягане на дясна раменна става до какъвто правилен - обоснован и законосъобразен, краен извод е достигнал и първоинстанционният съд. За да постанови осъдителната си присъда, съдът е извършил анализ и оценка на всички събрани в хода на наказателното производство доказателства, като е изложил подробни съображения кои от тях приема и кои отхвърля, ведно с мотивите си за това, които съображения се споделят напълно и от настоящата инстанция и не е необходимо да бъдат преповтаряни в тяхната цялост.

Настоящият въззивен състав намира за неоснователни изложените във въззивната жалба оплаквания относно несъставомерността на престъплението по чл.130 ал.1 от НК от обективна и субективна страна. В случая е налице извършено съставомерно деяние по посочения текст на наказателния закон. Авторството на деянието се установява по безспорен начин въз основа на показанията на свидетелите Ч., А. и И.

От обективна страна изпълнителното деяние се характеризира с въздействие върху организма на другото, което предизвиква изменение в отделни органи, тъкани или системи на организма на пострадалия или води до промени в тяхното функциониране. Касае се за типично резултатно престъпление, като за квалифициране на деянието по чл.130, ал.1 от НК е необходимо увреждането на организма да е от такава степен, че да е довело до временно разстройство на здравето, неопасно за живота на пострадалия.

В конкретния случай по безспорен начин се установява, че подс. М.

с активни действия – хванал А. с лявата си за нейната дясна ръка, като я бутал и дърпал силно, при което същата едва не паднала на земята. В резултат на тези действия на пострадалата било причинено навяхване и разтягане на раменната става – (разстройство на здравето, извън случаите на 128 и 129 от НК). Механизмът на причиняване на посоченото телесно увреждане е установен от приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, а именно чрез удар с или върху тъп предмет и било възможно да се получи по начин и време, както е посочено – при хващане на ръката с последващо извиване. Налице е и пряка причинно-следствена връзка между действията на подсъдимия и причиненото на пострадалия телесно увреждане. Видно от посочените по-горе доказателства увреждането на пострадалата А. е настъпило в резултат на действията на подс. М. при хващане на ръката с последващо извиване.

Правилно първостепенният съд е приел, че от субективна страна деянието е осъществено от подсъдимия с пряк умисъл. Същият е съзнавал, че с хващането на ръката на пострадалата и с последващо извиване ще й причини телесни увреждания с установения интензитет и пряко е целял настъпването на този вредоносен резултат. В този смисъл неоснователно е възражението, че причиненото увреждане не е в резултат на умишлено поведение на дееца. За субективната страна на престъплението /умисъла/ на дееца се съди по обективирания в действителността негови действия, а не на база заявеното от него. В конкретния случай, причинените увреждания на пострадалата са в пряка причинно-следствена връзка с действията на подсъдимия / хващането за ръката на тъжилката, бутането и дърпането й/, поради което същият съвсем съзнателно и целенасочено при достатъчно житейски опит е предвиждал настъпването на увреждането и е искал настъпването му.

Неоснователни са възраженията на защитата за наличие на предпоставките на чл. 9, ал.2 от НК.

Престъпленията, засягащи личността, поначало са такива със завишена степен на обществена опасност. При обсъждането на конкретното деяние не се разкрива неговата малозначителност - липса или съществена незначителност на отрицателното въздействие върху защитените отношения. Напротив с поведението си подс. М. е осъществил ескалация на съществуващ

от години конфликт между страните по повод правото на собственост, който е прераснал, а не се е разрешил, достигайки своята кулминация с посоченото деяние. Същото е извършено и в присъствието на други лица и като механизъм и начин на причиняване, преценено съвкупно с останалите доказателства разкрива висока степен на обществена опасност, поради което попада извън обхвата на чл.9, ал.2 НК, поради което възражението на защитата е неоснователно.

Първоинстанционният съдебен акт е законосъобразен и по отношение на приложението на чл.78а от НК. При наличието на материалноправните предпоставки, съдът правилно е освободил подсъдимия М. от наказателна отговорност и му е наложил наказание глоба в минималния размер - 1000 лева, който съответства на отчетените смекчаващи отговорността обстоятелства, както и на обществената опасност на деянието и дееца.

Тъй като подсъдимият М. е признат за виновен в извършване на престъпление против частния тъжител А., от което пряка и непосредствена последица са претърпените от последния неимуществени вреди - болки и страдания, предявения от частния тъжител граждански иск за обезщетяване на тези вреди е основателен. При определяне размера, в който тази претенция следва да се уважи, първостепенният съд е взел предвид характера на телесните повреди, болките и страданията, които са причинени на тъжителя, както и необходимия период за възстановяване. Районния съд е приел, че в случая А. е изпитвала леки по интензитет болки и страдания, които постепенно са затихвали до пълното им изчезване за период от около 10-12 дни. Приемала е медикаменти, нуждаела се е от помощта на своите близки, за да осъществява задълженията си, което и е причинило психо-емоционален дискомфорт. Този извод на съда не е произволен, а се базира както на заключението на вещото лице, което както вече се посочи по-горе е обективно дадено и не възникнат съмнения за неговата правилност, така и от показанията на св. И., дадени в хода на съдебното следствие, поради което и възраженията на защитата в гражданско-осъдителната част също са неоснователни. Налице са причинени неимуществени вреди на тъжителя А. от виновното и противоправно поведение на подс.М., като е налице и пряка причинно- следствена връзка между поведението на подсъдимия и вредата. С други думи, налице са всички елементи от състава на непозволеното

увреждане по чл.45 от ЗЗД.

Предвид изложеното правилно подс. М. е осъден да заплати на частния тъжител и граждански ищец Т. А. сумата от 2000 /две хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат на извършеното спрямо нея престъпление по чл.130, ал.1 от НК, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането до окончателното им изплащане. При определяне на дължимото обезщетение на тъжителя за претърпените от престъплението неимуществени вреди в размер на 2 000 лв., първоинстанционният съд е спазил установения в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД принцип за възмездяване на неимуществените вреди по справедливост. Ето защо, настоящата инстанция намира, че така присъденото на тъжителя обезщетение е в пълна мяра необходимо и достатъчно да възмезди причинените ѝ от престъплението неимуществени вреди, като не са налице условия за неговото намаляване. Поради това, същото не е несправедливо завишено, а и частният тъжител по никакъв начин не е допринесъл за настъпването на вредите с поведението си, както неоснователно се твърди във въззивната жалба. Правилно съдът е отхвърлил предявеният граждански иск за обезщетение за претърпени от пострадалия неимуществени вреди в останалата му част за разликата до пълния му предявен размер от 3 000 лв., като неоснователен и недоказан.

С оглед признаването на подсъдимия за виновен, правилно в негова тежест са възложени направените от частния тъжител разноси в първоинстанционното производство.

При този изход на настоящото производство, частният тъжител има право да му бъдат възстановени разноските във въззивното производство, включително тези за адвокатско възнаграждение на поверениците му. Тези разноси следва да са действително направени и възстановяването им да е поискано. Повереникът на частния тъжител е поискал подсъдимият да бъде осъден да заплати разноските за настоящата инстанция, като в приложения по делото Договор за правна защита и съдействие /л. 15 от въззивното дело/ е отразено, че уговореното възнаграждение от 600 /шестстотин/ лева е заплатено в брой. При това положение искането на повереника на тъжителя за възстановяване на направените от последния разноси за адвокатско възнаграждение пред настоящата въззивна инстанция, следва да бъде уважено

и подс.М. да бъде осъден да ги заплати.

При извършената служебна проверка, Окръжният съд не констатира да е нарушен материалния закон, да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са достатъчно основание за отмяна на атакуваната присъда, както и основания за нейното изменение.

С оглед на гореизложеното, настоящата въззивна инстанция прие да потвърди изцяло обжалваната присъда, като правилна и законосъобразна, поради което, и на основание чл.334, т.6 вр. чл.338 НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 37 от 12.12.2023 г., постановена по НЧХД № 645/2022 г. по описа на Районен съд - Карлово, I наказателен състав.

На основание чл.189, ал.3 от НПК **ОСЪЖДА** подс. К. М. М. да заплати на тъжителя Т. И. А. сумата в размер на 600 /шестстотин/ лева, представляващи направени от нея разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Страните да бъдат уведомени за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____